

P E S M I

Igor Malahovsky

INTERLUDIJ

in ne veš
ali bi kupil merico pečenega
kostanja
ali brez veze štel trolejbuse
iz stranskih ulic
veje hladen veter in ti
tiplje po obrazu
počasi zapirajo trgovine
in godrnjaje pritiskajo tipke
na blagajnah
račun za zadnjega kupca
potem
zaprto
na policah je gorčica
z okusom
po praznih nedeljah
in medlo toploto jesenskega sonca
med sprehajalci
v oblekah
ki zaudarja po naftalinu
in te kljuje noč v grlu
s svojim obupnim mirom — — —

SOBOTA, NEDELJA

kaj je
nič
ne veš ničesar povedati
ne
in premetavaš nekaj po ustih
in buljiš predsè
in mehanično premikaš čeljust
potem tablete za staro mamó
in lahko noč

in je ura osem ali nekaj več
in nimaš besed
pa bi rad govoril
pa ti tli v ustih
nemogoč okus
da bi najraje vse izpljunil
pred oknom se ziblje drevesce
in malo dljè po ulici
se stiskajo luči ob zidove
na noč
lega plitva meglá
s svojo kredasto prosojnostjo
migotajo zvezde
skoro bo polegla trava
in je pustó
tako kot v vseh oktobrih
in odmevajo koraki po tleh
in kmalu je spet vse tiho
in si grizeš prste
kot bi jim hotel izgledati
samoto
pa vseeno bi bila roka še vedno
sama — — —

SOBOTA, NEDELJA

rumeno jutro
in se ti vžge majhen ognjenik
pa ne vidiš plamenov
z otrdelimi prsti vržeš koničasti
predmet
v rožnato čelo
da medlo počí
potem pridejo
in te odvlečejo v kameniti stolp
kjer ždiš svoje ure
in gledaš temó okoli sebe
več ne lajajo psi
sedaj je vseeno
kje se ti telo začne in

kje konča
in ti pogasijo vse lučke
še preden bi same dotlele
gredo naprej z mlečnim pogledom
trava
ni več mehka
kadar ležeš vanjo
skozi zastore
soba krade luč oknu
brenči komar s svojim frigidnim
zvenom
sence so polegla
in se boriš z izvotlenima rokama
obupno
proti njim
med zobmi ti ostane
moker pepel
pripravljen za vzadnje — — —

POSTLUDIJ

mirna cesta je pred tabo
kako mirna
odhajati
in priti
in se pozabiti nekje na medpotju
da te nihče več ne najde
prižigajo in ugašajo okna
prižigajo in ugašajo
jih
ko poleže luč do tal
krošnja drevesa pride na pobočje
s krikom udušenim med koreninami
brez jezikov lajajo
pod tanko kožo
v drobovju
v zadnji celici
in spenjani zgrizejo svoje mrzle
goltance
drobci prsti

z vonjem poznih rož
in izgubiš tisto
kar naenkrat
med jutrom in dnem
po strehah ždijo dimniki
pa ne vidijo cesto pod sabo
kako je med hišami
položiš roko nad roko
in ni konca
ali pa v njihovi
senci
je

DVE PESMI S PROLOGOM

Denis Poniž

prolog

ko me reka ne vabi več
se vrnem na rožnato pristavo
v visokem stolpu sedim
noč za nočjo
tako blizu zvezd sem
ob svetilki z begajočim plamenom
pišem na stare papiruse

prva pesem

spajali se bomo s predmeti
z njihovimi orumenelimi sencami
v mlada telesa bomo nalili
tekočega svinca
spajali se bomo s sončnimi prameni
v jutrih ko se dviga ob rekah megla
bomo prozorni prežali
in jih lovili v razpete lase
spajali se bomo z nevihtami